

И цѣлиятъ народъ пое подире ми, както стадото подирѣ своя пастирѣ. Не можахъ само едно да сторя. Чуй да ти го разкажа. Снощи вечерь като идѣхме насамъ, азъ и моитѣ ученици, бѣхме много уморени и жадни. Навлѣзохме въ една дълбока гора. Срѣдъ гората срещнахме една бабичка съ делва на рамо и посегнахме да наквасимъ загорѣлитѣ си устни. Тя ни подаде делвата. И додето делвата ходѣше отъ рѣце на рѣце, бабичката ни попита кжде отиваме. Обадохъ ѝ кжде. Тогава тя рече:

— Не ходете тая нощъ презъ гората. Елате въ моята кѣщица да ношувате, доде зазори зора.

— Защо, бабо?

— Защото единъ разбойникъ е завардилъ друма. Той ще ви погуби. Неговиятъ мечъ е наученъ на кръвъ. Що свѣтъ е затрилъ! Преди седемъ години царьтъ го повика на война и му даде меча. Подирѣ петгодишенъ бой той се завърна и погледътъ му бѣше погледъ на звѣръ. Намѣсто да се залови мирна работа да работи, хвана гората, отиде по обирѣ. Какви грѣхове е натрупалъ!

Една сълза напълни дѣсното ѝ око.

— Какъвъ ти е тоя човѣкъ, бабо, че плачешъ!

— Синъ.

Азъ посегнахъ и съ дланъ избърсахъ сълзата отъ окото ѝ. Но доде избърша първата, друга напълни майчиното око. Като се прибрахме въ нейната кѣщица и легнахме да ношуваме, азъ не можахъ да заспя. Какъ да заспя! Сълзата не ми даваше покой. Кажи ми, защо не можахъ да я избърша?

Тогава се чу гласъ отъ небето:

— Не бой се, сине, ти ще я избършишъ.

— Кога?

— Когато изкупишъ тая сълза на дървения кръстъ.

— А неговитѣ очи тогава, Татко Мой, нѣма ли да бждатъ като очитѣ на звѣръ?

— Нѣма.

Исусъ наведе русата си глава. Небето се разтвори и къмъ ябълката се спусна единъ бѣлъ гължбъ. Всичкитѣ птици отъ гнѣздата повдигнаха глави да го видятъ. Бѣлиятъ гължбъ запърполи надъ Исусовата глава. Той слѣзе отъ горе да поеме молитвата.

По тъмнитѣ пжтечки на Гетсиманската градина ходѣше Юда съ главня въ рѣка и викаше: — Кжде си, Господи!